

mig uforstaaeligt. Seg for mit Bedkommende lægger just ikke megen Vægt paa Forstaaelsen; men jeg tror, at det kunde have sin Interesse, og at man skulde Tufinder af skatteyndende Borgere her i Landet, der paa Grund af Forholdene ere forhindrede fra at kunne benytte Brevfort, at give en plausibel, en virkelig Grund, hvorfor deres Korrespondance skal fordyres til Fordel for nogle enkelte Korresponderende, som kunne benytte Brevfort paa Grund af, at de bo i en stor By og drive en vis Forretning, som kan taale, at man læser deres Brevfort — ja, man kan sige, de læses ikke, men paa Landet læses de, de læses blandt Andet der, hvor Landpostbudene faae gratis Middagsmad — jeg tror, at disse skatteyndende Borgere dog fortjene saa meget Hensyn, at der kunde siges dem den virkelige Grund, hvorfor deres Breve med samme Vægt og Omfang skulle betale dobbelt Porto imod Brevfort, som de paa Grund af Forholdene ikke kunne benytte. — Det glædede mig at høre den høitærede Indenrigsminister udtale, at principielt var han i Grunden enig med mit subsidiære Endringsforslag, hvorefter Brevportoens skulde sættes til 10 Ore, og Brevfortportoens til det Halve. Han havde kun dette derimod at indvende, at efter det indgaaende Kjendskab, han havde til Forholdene baade i dette og det andet Thing, vilde det være udsfordrigt. Seg skal dog i saa Henseende tillade mig den Bemærkning, at naar man anser Noget for rigtigt og godt, kan man jo ikke vide, om det ikke trænger igjennem, naar man giver sig en Smule Tid, naar man anfører alle de uimodsigelige Grunde derfor, som kunne anføres. Var det dog ikke bedre at bringe det, som man maa anse for det principielt Rette, til Udførelse end at tage noget Andet? Det har paa den anden Side glædet mig at høre, at der ikke har reist sig en eneste Taler her i Thinget, uden at han har kunnet opregne en hel Del Ting, som det vil være ham ubehageligt at stemme for, men som han dog vil stemme for, væsentlig fordi han er bange for, at der ellers skulde lægges Loven Hindringer i Veien, og navnlig fordi der af Hensyn til den begrændsede Tid ellers kunde være Banffelighed ved at faae en saadan Lov ud. Det er en Betragtning, jeg ikke kan slutte mig til, at man skal behandle og vedtage et Lovforslag den 26de Marts, som man paa ingen Maade vilde have vedtaget den 26de Februar. Loven skal jo gjælde for lang Tid, og de Betæneligheder, som der kunde være ved at vedtage et Lovforslag den 26de Februar, de kunne sandelig ikke forsvinde, fordi vi skrive den 26de Marts. — Det ærede

3die Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) gjorde mig ikke saa ganske lidt Uret, naar han sagde, at jeg foreslog — og det var dog for galt — at ville forhøje baade Brevportoens og Brevfortportoens. Sandelig ikke i et og samme Forslag. Der findes ganske vist et subsidiært Forslag, der vil forhøje Brevportoens, men som ikke vil genere Brevfortportoens; men mit principale Forslag vil lade Brevportoens staa paa samme Maade som hidtil. Altsaa det ærede Medlem gjorde mig en syndig Uret ved at fremstille Forholdet saaledes. — Det ærede Medlem fra Odense (W. Petersen) udtalte, at jeg angav Antallet af de nuværende Brevfort til 500,000, og støttede derpaa en Beregning, hvorefter han kom til, at hele det finansielle Resultat, der kunde følge heraf, var en Nedgang af 15,000 Kr. Men jeg maa bede bemærket, at jeg ikke har angivet Antallet, jeg har blot udtrykkelig sagt, at jeg eksempelvis tog dette Antal. Det er muligt, at der er 5 Mill. Brevfort, og det er muligt, at der ikke er 500,000, det har jeg ikke nogen Sde om, men mit Exempel var lige klart og lige gjældende, uanset Antallet. — Den høitærede Indenrigsminister udtalte sig om det sidste af mig stillede Endringsforslag, hvorefter dette Lovforslag skulde knyttes til en ny Lønningslov, og bemærkede at han ganske vist nærede Haab om en saadan, men han vilde ikke troble dem sammen, fordi det stred imod hans Principer, uagtet han indrømmede, at han havde udtalt sig om, at der kunde være stor Fristelse dertil. Dog havde han modstaaet denne Fristelse, men han vilde sige, at han nærede i og for sig Forventning om, at naar man vedtog dette Forslag, vilde derefter snarest følge en Lønningslov. Seg er bange for, at det kun er en platonisk Forventning. Det vilde være meget sikkere, nu da man har Kortet paa sin Haand, ikke at give det fra sig. Den ærede Indenrigsminister gjorde en formel Indvending imod mit sidste Endringsforslag under Nr. 4 til § 31, idet han sagde, hvorfor i al Verden det dog skulde være 6 Maanedere efter denne Lønningslovs Straftræden, inden denne Lov skulde træde i Kraft. Det skal jeg meget let besvare. Det er, fordi der i Lovforslaget — og jeg kan ikke tro Andet, end at det har været i Overensstemmelse med den høitærede Indenrigsministers Mening, det staaer vel ogsaa i det oprindelige Lovforslag — staaer: Denne Lov træder i Kraft den 1ste Oktober 1888. Men det er givet, at hvis den ærede Minister har forudsat, at den bliver vedtaget senest den 1ste April 1888, saa har han brugt netop de samme 6 Maanedere, som jeg anser for nød-